

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(Συμπράξει μερικῶν πεπαιδευμένων ἐκδιδομένη παρὰ Δ. Ἀρσέλιμου.)

Ἀμφ. 4. Β'. ἐξαμηρίας 1837.

(Μαρτίου.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ. — ΗΘΑΙΣΤΙΚΑΙ ΡΗΞΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΘΗΡΑΝ. — ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΕΡΙΣΤΗΘΙΩΝ (Corsets) — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΛΕΡΟΔΡΟΜΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΑΡΘΡΟΥ. — ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΣΗΣΕΙΣ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ.

Ἀληθής καὶ ἀξίος παιδαγωγὸς εἶναι μόνος ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς αὐτοῦ ἔργον. Ὁ μαθητὴς χρεώσεται νὰ ἀκούῃ τὸν διδάσκαλον ἄρα αἰ μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις εἶναι ἀναγκαῖον νὰ θεμελιώνωνται εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην καὶ ἀναλογίαν. Οὕτως ἡ φύσις διαθέτει τὰ παιδιά ὡς πρὸς τὴν μητέρα. Ἰδὲ πῶς παρομοιάζουσι κατὰ τὴν εὐμορφίαν, τὴν χάριν, τὴν νεότητά, τὸ πνεῦμα καὶ μάστιγα τὴν καρδίαν. Ἡ ὑπομονὴ ἀποκρίνεται εἰς τὴν περιέργειαν, καὶ ἡ γλυκύτης εἰς τὴν ὀρμὴν. Ποτὲ τοῦτου ἡ ἀμάθεια δὲν γίνεται ἰσχυρὰ εἰς τὴν ἐμπειρίαν ἐκείνης καὶ τῶν ὄσω σχεδὸν τὸ λογικὸν συγχρόνως, τρόπον τινά, τελειοποιεῖται καὶ συναυξάνεται τόσον τῆς μητρὸς τὴν ὑπεροχὴν μαλάσσει καὶ τὰ πεινῶν ἢ φιλοσοφία. Ἡ ἐλαφρότης τοῦ πνεύματος, ἡ κλίσις εἰς τὴν ἡδονὴν, ἡ ἀγάπη τοῦ παραδόξου καὶ μυθώδους, πᾶς ὅποιας

ὀνειδίζομεν ὡς ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν, συνδέουσι περισσότερον τὰ παιδιά μετὰ τὴν μητέρα. Βλέποντες λοιπὸν τοῦτο ἔλαβεν ἀπὸ τὴν φύσιν πλειοτέραν ἀγαθότητα; μακροθυμίαν καὶ προσοχὴν, συμπεραίνομεν εἰς τοῦτο θέλει αὐτὴ νὰ παραδίδωμεν τὴν ἀπαλὴν τῶν παιδιῶν καὶ ἀδύνατον ἡλικίαν.

Γενικῶς ὀλίγοι παρατήρουσιν ὅτι τὰ παιδιά καταλαμβάνουσι μόνον ὅ,τι βλέπουσι, καὶ ἐννοοῦσι μόνον ὅ,τι αἰσθάνονται. Τὸ αἰσθητικὸν γεννᾶται εἰς αὐτὰ πρὸ τῆς διανοίας. Ὅθεν ὅστις τὰ συνειθίζει νὰ βλέπωσι, καὶ ἐξάπτει τὴν ἀγάπην των, ἐκείνος ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν τῆς παιδαγωγίας. Ἡ ἀρετὴ δὲν διδάσκεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμπνέεται. Ὅθεν κατὰ τοῦτο μάστιγα ἐξέρχουσι αἱ γυναῖκες ἐπειδὴ φροντίζουσι νὰ καταστήσωσι πρῶτον ἀξιωματικὸν εἰς ἡμᾶς ὅ,τι ἐπιθυμοῦσι καὶ μᾶς βιάζουσι ἀνεπαισθητῶς νὰ τὸ θέλωμεν.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἀγεμὼν τι μανθάνουσιν ἀρὰ γε ἀπὸ τῆν γυναῖκα; ὅ,τι ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς τῶν Γάλλων St. Louis ἀπὸ τῆν μητέρα του Blanche, ὁ ἔρρικος δ' ἀπὸ τῆν Ἰωάνναν Δαλβέρτ, καὶ ὁ δωδέκατος Λουδοβίκος ἀπὸ τῆν Μαρίαν de Clèves.

Ἀπὸ 69 μονάρχας τῆς Γαλλίας, λέγει ὁ Aimé-Martin, τρεῖς μόνον ἀγάπησαν τὸν λαὸν καὶ, οἱ τρεῖς αὐτοὶ, πρῶγμα περιεργον ἀπὸ τὰς μητέρας των ἀνετρέφθησαν.

Ὁ παιδαγωγός, ὅστις συγκαταβαίνει εἰς τὰς ἀδυναμίας τοῦ μαθητοῦ, διὰ νὰ ρυθμίση κατ' ὀλίγον τὴν καρδίαν του καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ τίμιον ἄνθρωπον καὶ ἀγαθὸν πολίτην, κατῴρθωσεν τὸ πᾶν. Ἀλλὰ πῶς ἐπιτυγχάνει εἰς τούτο καλλίτερα παρὰ τὴν μητέρα; Ποῖος παρ' αὐτὴν ἄλλως δύναται νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ προκρίνωμεν τὴν τιμὴν ἀπὸ τὸν πλοῦτον, νὰ ἀγαπᾶμεν τοὺς οἰκειούς, νὰ βοηθῶμεν τοὺς δυσχεεῖς, καὶ νὰ ὑψώνωμεν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν πηγὴν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀπειροῦ; Ὁ κρινὸς καὶ σχολαστικὸς παιδαγωγὸς ἠθολογᾷ καὶ συμβουλεύει μόνον τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ μόνη ἡ μήτηρ τὴν ἐγχραττεῖ εἰς τὴν καρδίαν.

Ἐκ τούτων ἄς καταλάβωμεν πόσον ἀναγκαῖα εἶναι πρῶτον ἡ ἀνατροφή τῶν κορασιῶν, ἀναγκαῖα πολὺ περισσότερον παρὰ τὴν παιδαγωγίαν τῶν ἀρσενικῶν, καὶ εἰς αὐτὴν ἔπρεπεν ἦδη πρὸ πολλοῦ νὰ στρέψωσι τὰ ἀμμάτια οἱ γονεῖς, ἐπεὶδὴ τί εἶναι τῶνόντι τὸ παιδίον ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν; ἀμαθὲς, τὸν ὑποθὼν ἔχει νὰ διδάξῃ; τί εἶναι πάλιν τὸ αὐτὸ παιδίον ὡς πρὸς τὴν μητέρα; ψυχὴ, τὴν ὁποίαν ἔχει νὰ μορφώσῃ; Οἱ καλοὶ διδά-

σκαλοὶ ἀνδεικνύουσι καλοὺς μαθητάς, μόνον ὅμως αἱ γυναῖκες μορφώνουσι τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἀνατροφή λοιπὸν ἀνήκει ὅλη εἰς τὴν μητέρα· καὶ ἂν τὴν ἄρπασαν οἱ ἄνδρες, τούτο προῆλθεν ἀπὸ τὴν σύγγυσιν τῶν ὀνομάτων τῆς παιδείας καὶ ἀνατροφῆς, τὰ ὁποῖα ἐθέωρησαν ὡς τὸ αὐτὸ πρῶγμα, ἀλλὰ τὴν μὲν παιδείαν δυνάμεθα νὰ διακόψωμεν καὶ νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ διδάσκαλον εἰς διδάσκαλον· ἡ ἀνατροφή ὅμως πρέπει νὰ γένῃ ὀλοκλήρως ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Ἄς μὴ ζητῶμεν ἄρα ἔξω τῆς οἰκίας τὸν παιδαγωγόν, ἐπειδὴ τὸν ἔργουεν πάντοτε πρόχειρον.

Νεαὶ μητέρες σεῖς ἔχετε τὸ προτέρημα τῆς ἀληθοῦς ἀνατροφῆς. Τὰ δικαιώματά σας, τὴν δυνάμιν σας, τὴν κυριότητά σας, μὴ καταδεχθῆτε νὰ παραστήσῃτε καὶ νὰ ἀρνήσῃτε, ἀλλὰ διατρέχουσαι τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας συγχωρησατέ με ὑποκλινόμενος εἰς τοὺς πόδας σας νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, τὴν εὐταξίαν τῶν οἰκογενειῶν, τὴν δόξαν τῶν τέκνων σας καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, ἐπειδὴ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ταῦτα κρέμανται κυρίως ἀπὸ τὴν πρώτην ἀνατροφήν, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐμπεισεύθη εἰς τὰς χεῖρας σας.

ΗΦΑΙΣΤΙΚΑΙ ΡΗΞΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΟΗΡΑΝ.

Περιερχόμενος κατὰ διαταγὴν τὰς Κυκλάδας εὗρον εἰς τὴν Νάξον χειρόγραφόν τινα ὀμιλίαν ἐξιστοροῦσαν μὲ πολλὴν ἀπλότητα ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς τὰς γενόμενας περὶ τὰ μέσα τῆς 17^{ης} ἑκατονταετηρίδος ἠφιστικὰς ρήξεις εἰς τὴν νῆσον Οἴραν. Ἐπειδὴ ἡ ὀμιλία αὕτη ἐγράφη παρὰ

τινος αὐτόπτου, ἐνόμισα ἔτι εἶναι ἐρθὸν νὰ τυπωθῇ ἀπαρallάτως, καὶ διὰ τοῦτο τὴν δημοσιεύω τοιαύτην ὁποῖαν τὴν εὗρον, διορθώσας τὰ παχύτερα μόνον ὀρθογραφικὰ σφάλματα, καὶ ἀναπληρώσας τινὰ μέρη διασπαρῆντα ἐκ τῆς πολυκαυρίας. Τὰ ἀναπληρούμενα ταῦτα μέρη εἶναι ἐγκλεισμένα εἰς παρενθέσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἀπριλ. 1837.

Ἰ. Βούρος ἱατρός.

Διήγησις πανωφελίμου, ἐποῦ ἐδείξεν ἡ πανήγυθες Θεοὺς διὰ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν καταικούντων ἐν τῇ νήσῳ Σαντορίνῃ.

Αἱ ἐσρταὶ καὶ αἱ πνευμάτιοι τῆς ἐκκλησίας μας, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, διὰ ἄλλα δὲν γίνονται, εἰμὴ μόνον διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν· ἐπειδὴ πολλὴν ὠφέλειαν δίδουσι εἰς τὴν ψυχὴν ἡθικὴ τῶν φιλοτέων ἀνδρῶν· διατὶ οὐ μόνον μᾶς κάνουνσι ἀπὸ τὸ κακὸν νὰ ἀπέχωμεν, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον καὶ εἰς τὸ καλὸν νὰ προκόπτωμεν. Τοιούτων λοιπὸν τῶν ἀγ. . . . . εὐμνορη, καὶ ψυχοφελίμα . . . . . κινήσου καθέν χωρισ[τιανὸν] . . . . . ὀλιγῶ πῶς καὶ οἱ . . . . . φέρει πρὸς τὴν . . . . . παρακινήσει νὰ μισήσετε πᾶσα ἀμαρτία καὶ νὰ προσέλθετε τῷ Χριστῷ ἐν δάκρυσι μετανοίας. Ἀλλὰ πρὶν παρὰ νὰ κινήσω τὴν διήγησιν παρακαλῶ τὴν ἀπειθείαν νὰ ἀκροάζεσθε αὐτὰ μετὰ πολλοῦ πόθου, ἐπειδὴ σὰς ὀμνέγω εἰς τὸν θεόν, πῶς δὲν θέλω εἰπεῖ κανένα ψῆμα, ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ὁ παντοδύναμος θεὸς μᾶς εἰδείξεν εἰς τὸν καιρὸν ἐτούτον, ἵνα νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς μετάνοιαν.

Ἄρχομαι λοιπὸν τὴν διήγησιν λέγοντας πῶς ἐργάσαν οἱ πόλεμοι καὶ ἡ μεγάλη ἀκαταστασία, καὶ τὸ περισσότερο ἀγοχίας ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάλιν ἐκεῖνον τὸ ὀλίγο . . . . . ἤθελεν μᾶς στείλειν ὁ . . . . . ἔπεραν ἡ ἀρμάδαις καὶ . . . . . ἤλιαν ἀλλὰ τί τὸ . . . . . ὄντας ὁ μεγαλοδύνα[μος] . . . . . κ[α]ρδίαν, ὅπου μὲ πολέμους καὶ με πείναις δὲν ἐπιούμαν καρποὺς μετανοίας, κ[α]τέληξεν νὰ μᾶς δείξῃ ἄλλον πρῶγμα σοβερὸν καὶ ἐξαισίον, ὅπου ἐγὼ δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ τὸ ἀναφέρω πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην· πλὴν παρακαλῶ τὸν ἐλεήμονα θεὸν νὰ μοῦ στείλῃ ἐξ ὕψους βοήθειαν νὰ τὸ γράψω διὰ νὰ φαίνεται εἰς πᾶσαν καιρὸν.

Τὸ λοιπὸν, εὐλογημένοι ἀκροαταί, εἰς τοὺς 1650, ἦγον εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους πνεῖντα, Σεπτεμβρίου δεκάτη τετάρτη, ἡμέρα σάββατο, ὅπου ἐωρτάζομεν τὴν ὕψωσιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ· τὴν αὐτὴν ἡμέραν λοιπὸν εἰς πέντε ὥραις ἀρχήσεν νὰ κάμῃ σεισμούς, καὶ κάνοντας ὀλημερῆς ἐθαυμάζομεν, καὶ πάλιν ξημερόντας ἡ κυριακὴ δὲν ἔπκυαν . . . . . ἐπλήθυναν καὶ ἐδυνάμ[οναν] καὶ ἐξέστ[ημεν] . . . . . βλέποντες τούτο τὸ . . . . . ἀπὸ τὸν φόβον τῶν [σεισμῶν ἐθιγάμεν] ὅλος ὁ λαὸς τῶν πέντες κασελιῶν ὁμάδῃ με τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπήγαμεν εἰς τῆς πλεῖα ἀλόργα ἐκκλησίας, ὅπου ἤθελεν καθέν κασελίον ὀδιὰ νὰ κάμωμεν δεήσεις καὶ ἱκεσίας· δὲν κατέχοντες τί εἶχε νὰ μᾶς ἀπινέβῃ· πολλοὶ ἔλεγον νὰ γίνωνται οἱ σεισμοὶ ἀπὸ ταῖς μονάτσαις· ἄλλοι πάλιν ἔλεγον πῶς νὰ γίνωνται καὶ εἰς τὰ ἄλλα νῆσια. Καὶ ἄλλοι γέροντες εἶπαν πῶς μέλει νὰ μᾶς ἐπανέ-

βη κἀνένα μέγαν κακόν, καθὼς ἦτον καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἔτσι ἐσέκαμεν μὲ μεγάλον λογιισμόν.

Εἰς δὲ τὰς εἰκοσιέξη τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὅπου εἶχαμεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἦρθεν μία βρῶμα δυνατὴν, καὶ ἦτον ἡμέρα πέμπτη . . . ἡ βρῶμα ταχυτέρου, δὲν κατέχοντας . . . καὶ π[άλιν εἰς] ὀλίγον διάστημα μᾶς α . . . οὐ Κουλούμπου φαίνεται ἓνα . . . τες τινάς.

Ἔτσι λοιπὸν ἐπῆγαμεν εἰς τὴν μερὰν ἐκείνην καὶ ἴδαμεν καὶ ἦτον ἔτσι ἡ ἀλήθεια καὶ ἐφάνησαν μίαν ἀλωνάδα καὶ ἠσπρίζον ὡσάν χιῶνι ὅπου ἐπαραξενίστημεν. Πολλοὶ ἐσοχημάτιζαν καὶ ἔλεγαν νὰ ἴναι εἰς τὴν μπονάτζιαν· ἀλλὰ ἄλλοι εἶχαν γροικιστὰ πῶς καὶ ἄλλοτε ἦψε φωτιά εἰς τοῦτον τὸ ταλαίπωρον νησί ἐποφάσισαν καὶ εἶπασιν, πῶς τὸ σημάδι ἐκείνον δὲν φανεροῦναι· ἄλλο παρὰ πῶς ἔχει νὰ ἀψη φωτιά, καὶ μὲ τὸν λόγον αὐτὸν μᾶς ἐπερίλαβεν ἅπαντας δειλία.

Καὶ ἔτσι ἐπῆγαμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταῦ μέγα Θεολόγου οὐδὲ νὰ ἀκούσωμεν λειτουργίαν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐλειτουροῦσα ἔκαμε ἓναν σεισμὸν φοβερόν, ὅπου ἔτρομάσαμεν ὅλοι μᾶς λογιάζοντας πῶς ἔχει νὰ χαλάσῃ ἡ ἐκκλησία νὰ μᾶς πικρώσῃ ἐκεῖ ὅλου, ὅ[μως μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου ἐγλυτώσαμεν καὶ . . .

λειτουργίαν ἐπῆγαμεν . . . εἰς τὸ κασέλι ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ μῦθος, καὶ πάντες ἐδῶπαμεν εἰς τὴν γυαλινὴ ἐκείνην ὅπου ἐφάνηκεν· καὶ ἡ βρῶμα καλοῦ δὲν ἐσκόλαζε, καὶ ἄρχοντο ἀπὸ ἐκείνην τὴν γυαλινὴν· ἰδιαιτὶ καθὼς μᾶς εἶπαν πολλοὶ ὅπου ἐξέθειναν ἐξου τὴν πέμπτην ἡμε-

ρόνοντας πῶς ἐκεῖ ἴδαν καὶ ἐράνη ὡσάν καπνός, μὰ ἐτότες ἐμεῖς δὲν τὸ ἤξεύραμεν, μόνον ἐξ ὑσέρου μᾶς τὸ εἶπασιν.

Ἔτσι λοιπὸν ἐμαζέκτημεν πολλοὶ καὶ ἐξανοίγαμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ σημάδι: καὶ περάσοντας τὸ μεσημέρι, ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστὲ βασιλεῦ! ἴδαμεν καὶ ἐσῆκωσε ἀπὸ ἐκείνην τὴν γυαλινὴν καπνὸν μεγάλον ὡσάν νέφος· καὶ ὅπταν ἐβγανε ἐράνη καθολικὰ ὡσάν πύργος τοῦ ἀνεμομύλου, καὶ πάλιν παρευθὺς . . . περᾶσοντας

μίαν ὥραν ἐσῆκωσεν πάλιν [ὡσάν ἄλλο νέφος] πλέον μεγαλῆτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον . . . [ἄρχισα]ν ἐτότες νὰ συνοπάθουν οἱ σεισμοὶ, καὶ ἔκαμεν ὀλίγους καὶ ἐλαφροὺς. Καὶ ξημερόνοντες ἡ παρασκευὴ ἐβῆγαμεν ἀπὸ τὸ κασέλι μᾶς τὸν Πύργον ὅλος ὁ λαὸς μὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐθαψοῦμαν τὰς ἁγίας εἰκόνας, κἀνάοντας ἀρχὴν παράκλησις, οὐδὲ νὰ ὑπάμεν ἀπάνω εἰς τὴν Ἀπάνω Μερὰν εἰς τὴν Κερά Παναγιά. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐκινούμαν ἴδαμεν καὶ ἐσῆκωσε ἓνα νέφος μεγαλῆτερον ἀπὸ τὸ κασέλι μᾶς, καὶ τόσον ἐφοβήθημεν ὅπου ἐβουλήθημεν νὰ μὴν ὑπάμεν ἐπάνω στὴν Παναγιά· ἀμὴ οἱ ἱερεῖς μᾶς ἐπαρακίνησαν καὶ ἐπῆγαμεν, καὶ ὡς νὰ πάμεν καὶ νὰ ἐβῶμεν ἐσῆκωσε πλέον παρὰ δέκα φοραῖς. Ὁμοίως καὶ τὸ σαββάτου ἐσῆκωνεν ἔτσι καὶ ἐσόνοντα πέτραις καὶ χῶματι καὶ ἐπῆγαμεν εἰς τὸ ὕψος ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ ὅπταν ἐκατέβαιναν ἀκούοντα κτύποι ὡσάν πομπήδες.

Ἀλλὰ παρακαλιώσας εὐλογημένοι χριστιανοὶ . . . καὶ τὰ ἐπίλοιπα νὰ μὴ ἀκούσετε . . . ὅπου ὁ πανάγαθος θεὸς μᾶς ἐδείξεν διὰ τὴν σκληρὰν μᾶς καρδίαν. Καὶ ἀγκαλιὰ καὶ νὰ κατέχω

πῶς δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ τὸ γράψω ὡς καθὼς τὸ ἴδαν τὰ μάτια μου, πλὴν τὸ ὅσο δυνηθῶ δὲν θέλω ἀμελήσει νὰ τὸ γράψω νὰ τὸ ἀκούσῃ ἡ ἐντιμότης σας. Πράγμα ἴδαμεν, χριστιανοὶ μου, φοβερόν καὶ ἐξάισιον, διὰτὶ ξημερόνοντας ἡ κυριακὴ ὅπου εἶχαμεν εἰκοσι ἑννέα τοῦ αὐτοῦ μηνός ἴδαμεν καὶ ἐσῆκωσε ὡσάν καπνόν, μὰ πρᾶγμα μέγα καὶ ἐξάισιον, τοῖσι εἶπεν πῶς καθολικὰ ἠθέλησεν νὰ πάγῃ παρᾶνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ ἀπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ αὐτοῦ καπνοῦ ἐφάνησαν φωταῖς, καὶ ἐβγαῖναν ὡσάν λάντζαις ἢ νὰ εἶπω ἀστραπαῖς καὶ ἔσοναν ἕως τὴν γῆν καὶ φοβόντας ἐκείνον τὸ . . . μυστήριον νὰ μὴν μᾶς κατακλύσῃ, [ἐπῆγαμεν] μέσα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐλειτουροῦσα . . . [πολ]λοὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς ἐκοινώνησαν ἀπὸ τὸν φόβον των.

Ἀλλὰ αὐτὸ ὅπου ἐσῆκωσε, χριστιανοὶ μου, δὲν ἔπαυσε πλέον, ὡς καθὼς ἔκανε τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀλλὰ τόσον καὶ ἐπλήθυνε· καὶ ἐδυνάμονε, καὶ ἐσῆκωνε πέτραις καὶ χῶματα ὑψηλά, καθὼς ἀνωθεν εἶπαμεν, καὶ ἄλλα ἀνέβαιναν καὶ ἄλλα ἐκατέβαιναν, καὶ ἐγροικούντα κτύποι περισσοὶ καὶ ἀκούστησαν ἀλάργα ἕως τῆς Πόλις τὰ κασέλια, καὶ ἐθαβροῦσαν πῶς εἶναι ἀρμάδαις καὶ πολεμοῦσι, καθὼς ὕστερα μᾶς ἀνήγγειλαν.

Καὶ ἀπὸ τὸν τόσον κτύπον καὶ ταραχὴν ἐσυγχύστη ἡ θάλασσα καὶ ἐπερικύκλωσε ὅλον τὸ νησί, καὶ ὅσον ἐμεσημέρηγαίε τόσον καὶ ἐπλήθυναν ὅλα τὰ κακὰ εἰς ἐμᾶς. Τὶ νὰ εἶπω καὶ τὶ νὰ ἀφήσω δὲν κατέχω ποῖο νὰ ἀρχίσω πλέον γληγορώ-

τερα τὴν βρῶμαν ὅπου εἶχαμεν ἡ τοὺς σεισμοὺς ὅπου ἦκανε, [ἢ τὴν φω]τιάν ὅπου ἐθαροῦμάν, τὴν θάλα[σσαν ὅπου ἐφοῦσκονε], ἐκείναις ταῖς λάντζαις ταῖς φοβεραῖς ὅπου ἐκτυποῦσαν ἐμπροστὰ εἰς τὰ μάτια μᾶς· εἰς τόσον ὅπου ἐπαντονόραμεν τὴν ταλαίπωρον ζωὴν μᾶς, καὶ ἐπαντέγαμε τὸν αἰφνῆδιον θάνατον.

Τοῦτα ὅλα θεωρόντας, χριστιανοὶ μου, ἐβγήκαν ὅλα τὰ κασέλια καὶ δὲν ἐκατέγαμεν ποῦ τὰ ὑπάμεν καὶ θαροῦμεν τοὺς Καστρινούς καὶ ἐκατέβαιναν καὶ αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς μικροὶ καὶ μεγάλοι· καὶ θαρόντας αὐτοὺς ἐπῆραμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἁγίας εἰκόνας, καὶ ἐκλούθησεν ὁλος ὁ λαὸς, πλούσιοι καὶ πένητες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες, μικρὰ παιδιὰ βυζανιάρικα καὶ ἔγαναν τὰ παιδιὰ ταῖς μάναις καὶ ἡ μανάδες τὰ παιδιὰ ἐκεῖ ὅπου ἐερεπατοῦσαν, καὶ ἐφωανάσαμεν ὅλοι μεγαλοφώνως τὸ κύριε ἐλέησον, καὶ ἐκλέγαμεν καὶ ἐθρηνοῦμαν, καὶ ἐζῆ[τούσαμεν με]τὰ δακρύων ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου συγχώρησιν. Καὶ ἔτσι ἐπῆγαμεν καὶ ἐνταμώσαμεν τῆς Καστρινούς εἰς τὸν ἅγιον Ἄνδρέα, καὶ ἐπῆγαμεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν ἁγίαν Μαρίνα, καὶ ἐπῆγαμεν ἐκεῖ ὅπου ἦτον τόπος πολὺς οὐδὲ νὰ πάρωμεν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου συγχώρησιν.

Τὸ λοιπὸν σώνοντας εἰς τὴν ἁγίαν Μαρίνα ἔρχησαν οἱ ἱερεῖς καὶ ἔκαναν δέησες καὶ ἱκεσίαις πολλὴν ὥρα· καὶ ἐκεῖ ἐκοῦγαμεν τῆς σεισμοὺς τῆς φοβεροῦς καὶ βρονταῖς τρομεραῖς εἰς τόσον, ὅπου οὐδεμίαν ψυχὴν ἠλπίζεν πῶς ἔχει νὰ γλυτώσῃ τὴν ὥραν ἐκείνην. Καὶ ἔτσι ἀνάμεσα εἰς τα

κακά ὅλα ὅπου εἶχαμεν ἐρρίξε δύο ἀσροπαλέκια, καὶ τὸ ἓνα ἐφθασε εἰς μίαν πέτραν, ἀλάργα ἀπὸ ἡμᾶς ὡς ἑμισὸ μίλι καὶ ἦτον ἡ πέτρα ἐκείνη μεγάλη ὡσὸν σπήτι, καὶ ἕκαμέν τῆ ἕως ἑκατὸν κομμάτια, καὶ τὴν ἐσκόρπισε ἀλάργα τὰ κομμάτια ἀπὸ ἡμᾶς, τὰ ὅπου φαίνονται ἕως [τὴν] σήμερον. Τοῦτα ἐμεῖς [θωρήντας ἐκάμαμεν] μέγαν θρῆνον καὶ ὕδερμὸν, καὶ ἐποιήσαμεν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ ἐσυγγορούμεσταν ἀλλήλοις. Τὶ καρδίαν λογιάζετε, χριστιανοὶ μου καὶ εἶχαν ἐτότες οἱ ταλαίπωροι γονεῖς πρὸς τὰ παιδιὰ, θεωρόντας νὰ ἀποχωρίζονται ὁ εἷς ὑπὲρ τὸν ἄλλον. Ἐτρεχαν ὡς ποταμοὶ τὰ δάκρυα, ἔτιπτον τὸ σῆθος, ἐβοῦσαν ἐλεεινῶς, ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπιάζον, ἐπειδὴ, καθὼς ἄνωθεν εἶπαμεν, ἐπῆγαν οἱ κασρινοὶ εἰς τὸν Ἀρχάγγελον μέσα εἰς τὸ Ἀκροτῆρι, καὶ ἐμεῖς οἱ ταλαίπωροι ἐνέβημαν ἐδῶ εἰς τὸν Πύργον, δὲν ὀλπίζοντας πῶς θέλομε σόσει ἀπὸ ταῖς τόσαις φοβεραῖς ἀσραπαῖς ὑποῦ ἔρρικτεν, καὶ ἀπὸ τὴν φόβον μας ἐπέφταμεν πίμυττα εἰς τὴν γῆν, λογιάζοντας πῶς ἐκεῖ ἔχει νὰ μᾶς κατακαύσῃ ὄλους. Ἀλλὰ μεγάλη ἡ εὐσπλαγγνία τοῦ μεγαλοδυνάμου θεοῦ, οὐμὴ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὥστε ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν.

Ἐρχόμενοι ἐδῶ εἰς τὸν Πύργον μὲ τὸ καλὸν μᾶς ἀνήγγειλαν πῶς ἡ θάλασσα ἐνέβη ἀπὸ τὴν τόσῃν ταραχῇ ὅπου εἶγεν ἐπάνω ὑψηλὰ ἕως δύο μίλια, καὶ ἐπερικύκλωσεν ὄλον τὸ νησί, καὶ ἐξερίζωσεν ἀπὸ τὴν Ἑξῶ Μεράν πέτρας μεγάλας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καὶ τῆς ἐρρίξεν ἕξω εἰς τὴν γῆν, καὶ δὲν ἀφῆκεν βάρκα εἰς κάμμιναν ρίβα τοῦ νησιῦ εἰμῆτα

μόνον ἀπὸ τὴν μέσαν Πάντα, ἦγον ἀπὸ τὸν Πάλλον ἕως τὸν Σκάρον, ὅπου ἐκεῖ δὲν ἀνέβη ἐτόσον ὑψηλὰ ἡ θάλασσα νὰ πάσῃ βάρκα. Εἰς δὲ τὴν ἄλλην μερὰ δὲν ἀφῆκεν κάμμιναν, καθὼς ἄνωθεν εἶπαμεν. Ἐπῆρξεν ἡ αὐτὴ θάλασσα χιλιάδων μουζουριῶν χωράφια· ἐπῆρξεν συκλαῖς, ἀφάνισε ἐκκλησίαις ἀπὸ θεμελίων, καὶ ἐξέχρωσεν εἰς τὸ Καμάρι καὶ εἰς τὴν Περίσα κτίσματα ἐλληνικὰ, ὅπου δὲν τὰ ἤξευρε τινας ἀπὸ μᾶς, οὔ[τε ἀπὸ τού] γονέους μας.

Καὶ ἐρέθησαν μνήματα μὲ κίκαλα ἀνθρώπινα γεμάτα· καὶ ἐμεῖς εἶχαμεν ἀπάνω συκλαῖς φυτεμέναις, καὶ ἐσπέρναμεν καὶ κριθᾶρι καὶ ἐξούσαμεν καὶ ἐτόρα εἶναι ἔρημα παντάπασις, καὶ δὲν θωρεῖς ἄλλο ἐκεῖ παρὰ μόνον τοιγὰ μὲ ἀσέξῃς κτισμένα, καὶ μάμαρα μεγάλα καὶ περυσσά. Ἔτσι λοιπὸν ἐλέγαμεν πῶς θέλομεν τὸ πάθει καὶ ἐμεῖς νὰ γαθοῦμεν ὡσὸν καὶ ἐκείναις ταῖς χώραις, ὅπου ἀπὸ κληρὸν ἐβούλησαν καὶ τόρα ἐξεχώρησαν.

Τὸ λοιπὸν τὴν κυριακὴν τὸ βράδου ἐπῆγαμεν πάλιν εἰς ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ ἐπαρκαλοῦμεν τὸν φιλόανθρωπον θεὸν νὰ κάμῃ εἰς ἡμᾶς τίποτις ἔλεος, διατι οὐδεὶς δὲν ἤλπιζεν πῶς θέλει ἰδεῖν πλέον τὸν ἥλιον, διατι δὲν ἐφάνηκε καθύλου τὴν κυριακὴν, καὶ δὲν ἐκατέγαμεν πίτες βραδιάζει. [Ἀλλὰ μεγάλη] ἡ εὐσπλαγγνία τοῦ μεγαλοδυνάμου θεοῦ! μεγάλη καὶ ἄπειρος ἡ ἀγαθότης σου, κύριε, ὦ τῶν μεγίστων σου δωρεῶν μακρῶν Χριστὲ βασιλεῦ! Τί ἀνταμοιβὴ νὰ σοῦ ἀποδώσωμεν, κύριε, διὰ ἐκείνον τὸ τόσον καλὸν ὅπου μᾶς ἐδειξες τὴν ὥραν ἐκείνην; καὶ ποῖα γλώσσα νὰ εἴπῃ ἡ νοῦς νὰ λογιώσῃ τὴν ἀπειρὸν σου καλοσύνην, φιλανθρωπότατε

κύριε; Ἀκούσατε ἀμαρτωλοὶ νὰ τὸν φοβηθῆτε! ἀκούσατε δίκαιοι νὰ τὸν δοξάσετε, νὰ τὸν ὑμνήσετε τὸν ἐλεήμονα θεόν, ὅπου ἂν καὶ εἴμεστε ἀμαρτωλοὶ, πάντοτε μᾶς ἀπακούει καὶ μᾶς ἐλεημονᾷ, ὡς πατὴρ φιλόστοργος ὅπου εἶναι. Αὐτὸς καὶ τὴν σήμερον μᾶς ἐπάκουσε, ἐπειδὴ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶχαμεν ὀλημερῆς βρωμόν καὶ δυσωδίαν, τότε μᾶς εὐσπλαγγίσθη, καὶ μᾶς ἐστειλεν εἰς δύο ὥρας τῆς νυκτὸς μία εὐωδία ὠραιότατη, μεγάλη καὶ θαυμαστὴ, καὶ ἐγένησεν ὄλα τὰ κασέ[λια]. . . . Ἄχτα τὶ εὐωδία λογιάζετε καὶ νὰ ἦτον, εὐλογημένοι ἀκραταί, δὲν κατέγω νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ· καὶ ἂν εἰπῶ πῶς ἦτον σὰν κάμμινᾶς λογιῆς μυρωδία, ἐπίγειος θέλω ψεῖσῃ, διατι αὐτὴν ἀπὸ μερτζουβὴ ἡ καὶ μύσγον δὲν ἦτον τίποτις. Καὶ εἰς κοντολογία τοῦτο μόνον θέλω εἰπῆ ταῖς αφεντιὰς σας, πῶς ἦτον μία μυρωδιὰ ἀπεσκλημένη ἀπὸ τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Ἰησοῦν Χριστοῦ εἰς ὀλίγην ἀνασιν πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Ἐπειδὴ μὲ ἐκείνην τὴν εὐωδίαν ἐγνωρίσαμεν πῶς ὁ πολυεὐσπλαγγνος θεὸς μᾶς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν κίλασιν ὄλοι ἐκλέγαμεν ἀπὸ τὴν γαρῆν μας, καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν μεγαλοδύναμον θεόν, ὅπου ἐδείξεν εἰς ἡμᾶς τοιαῦτα σημεῖα φοβερά, ἐνδοξὰ καὶ ἐξίσια.

Τότες λοιπὸν ἔπαυσαν τὰ νέφη, ὅπου ἀπὸ τὴν [γυαλιν]ῆν ἔβγαζιναν, ὁμοίως καὶ ἡ βρονταῖς καὶ ἀσραπαῖς, καὶ ἐγένετο γαλήνη καὶ εὐωδία, καὶ ἐσπαύθη ὀλίγον ἡ καρδία μας. Ἀλλὰ περάσσοντας μίαν ὥραν ἐχάθην ἡ μυρωδιὰ, καὶ ἦρξεν πάλαι βρωμός ὡσὸν πρῶτα, καὶ ἐβρόμῃ ὡς τιάφι καὶ ὡς μπύλμπερη, ἡ νὰ εἰπῶ σὰν τζεντῆνα τοῦ καραβίου. Καὶ ἀγαλλὰ καὶ νὰ

ἦρξεν ὁ βρωμός ἀμὴ τὰ ἄλλα κακὰ ἔπαυσαν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἐφάνηνοντο ξασεριὰ. Καὶ τὰ μεσάνυκτα πάλαι ἐσῆκωσε ὡσὸν καὶ τὴν ἡμέραν μὲ φωτιαῖς καὶ μὲ βρονταῖς, καθὼς ἄνωθεν ἐγράψαμεν.

Τὸ δὲ ταχὺ τὴν δευτέραν ἐπῆραμεν πάλαι τῆς ἀγίας εἰκόνας καὶ ἐπῆγαμεν μέσα εἰς τὴν Περίσα εἰς τὴν κιαρὴ τὴν Κατεφιανῆ, καὶ ἴδαμεν ἐκεῖ τὰ ὅσα ἄνωθεν ἐγράψαμεν πῶς ἐξέχρωσεν καὶ ἐξέσημεν. Καὶ ἐρχόμενοι ἐδῶ εἰς τὸ καστέλι μας, ἐβρήκαμεν πῆλε ἄλλα θαύματα. Πρὶν παρὰ νὰ ἐμπωμεν μέσα εἰς τὸ καστέλι μᾶς ἀνήγγειλαν πῶς ὄλα τὰ γρόσια ἐμαύρισαν, [καὶ] παρεῦθε ὅσοι εἶχαν ἀπάνω τως ἄσπρα τὰ ἴδα καὶ ἦτον ἔτσι ἡ ἀλήθεια. Καὶ ἐπῆγαμεν μέσα εἰς τὰ σπήτια καὶ ἤραμεν ὄλα τὰ ἀσῆμα καὶ χρυσάφια ἀλλῆς λογῆς. Πρᾶγμα ἐξίσιον! μέσα εἰς ταῖς καστέλαις κλειδωμέναις νὰ ἐμπῇ τὸ κακὸ ἐκείνο, νὰ φαίνονται τὰ ἀσῆμα ὡσὸν γαλλκώματα, καὶ τὸ χρυσάφιον ἔγινε μαῦρόν ὡσὸν αἰδερὸν σκουργιασμένον, ὁμοίως καὶ τὰ εἰκονίσματα ἔγιναν ὡσὸν καμμέναν. Τὸ γάλλωμα καὶ ὁ μπρούντσος ἔγιναν ὡσὸν μολύβιν, καὶ ὅπου ἦτον τοιγὸν καινούριον ἔγινεν πρᾶσινον ὡσὸν τάφιν. Πρᾶγμα φοβερόν καὶ εἰς μερικὸς ἀπίστευτον.

Λοιπὸν τὴν αὐτὴν δευτέραν ἔκαμεν ἐκείνον τὸ κακὸν πάντα, περὶ ὀλίγαῖς φοραῖς, καὶ μὲ ὀλίγην φόρτια. Ἀλλὰ παρκαλώσας, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, νὰ ἀκού[σετε καὶ] τὶ ἄλλο μᾶς ἀπανέθη τὴν αὐτὴν δευτέραν. Καὶ ὅχι μόνον, χριστιανὸί μου, νὰ τὸ ἀκούτε, ἀλλὰ νὰ συμπονέσετε, καὶ νὰ κλαύσετε ὁμάδῃ μετ' ἐμέ. Ναί, εὐλογημένοι μου χριστιανοὶ, εἰς θρῆνον χριστιανοὶ μου, εἰς θρῆνον διατι

ἐγὼ ἐπὶ ἀληθείας θυμόντας τα τρέμει ἡ χεὶρ μου, ἡ γλῶσσά μου γίνεται ἄλαλος, καὶ τὸ αἷμα ψυχρὸν· οἱ ὀφθαλμοὶ μου σαλλάττουσι δάκρυα, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ γράψω. Ἐκτεθι οὐρανὲ, ἡ γῆ τρώμαξον ὡσάν καὶ ἐτότες· ἐπειδὴ ὅλα τὰ αἰσθητὰ καὶ ἀναίσθητα ἐδάκρυσαν εἰς ἐκείνην τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ παντοδυνάμου θεοῦ. Ὅλοι μας ἐτυφλάθημεν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Τίς νὰ διηγηθῆ τὸν κλαυθμὸν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐγένινεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Ὅλοι ἐκλέγαμεν θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, διατὶ ἔτρεχαν τὰ ὀμμάτιά μας δάκρυα πολλά. Εἰς τόσον ὁποῦ ἐπαντονάραμεν ὅλοι μας τὴν ζωὴν καὶ ἐπαρακαλοῦμεν τὸν θεὸν, λογιζόμεντας πῶς δὲν θέλομεν ἰδεῖν πλέον τὸν ἥλιον οὐδὲν τὸν κόσμον. Δὲν ἐχρειαζόμεσταν πλοῦτον οὐδὲν ἐξαρτοῦμεν χωράφια καὶ ἀμπέλια· τὴν ψυχὴν μας μόνον ἐκλέγαμεν· τὰ παιδιὰ μας ἐλυπούμεσταν δὲν βλέποντας νὰ τὰ ἰδοῦμεν· τῆς ἀπεθαμένου· ἐμακκρίζαμεν, λέγοντας πρὸς αὐτούς· ὦ μακάριοι ἐσεῖς καὶ καλότυχοι ὁποῦ δὲν ἐτύχετε εἰς τὰς ἡμέρας τούταις! ὦ καὶ νὰ ἦτον μορετὸν νὰ ἀνοίξετε τοὺς τάφους νὰ μᾶς δεκτῆτε καὶ ἐμᾶς! εἶντα τὸν θέλομεν τὸν πλοῦτον, δὲν βλέποντας νὰ τὸν θεωροῦμεν! ἄνμποτες Χριστέ μου, νὰ ἕκαμες ἔλεος νὰ ἐξανοίγαμεν μονάχα τὴν ἀγίαν σου εἰκόνα, μὰ ἀμαρτωλῶν θεὸς οὐκ εἰσακούει.

Ἔτσι ἐπεράσαμεν οἱ ταλαίπωροι τυφλοὶ καὶ ὀδυρόμενοι ἕως τὴν τρίτην καὶ [ἡκολούθει] ἕως τὴν τετράτην· καὶ ὅποιος ἤβλεπεν ἔβγει ἀπὸ τὸ σπήτιν του δὲν ἔβλεπε πλέον νὰ εὔρη, καὶ ἔπερνε ἄλλον ὁποῦ τοῦ ἦτονε συνπεραγαμμένον τὸ κακὸν, καὶ τὸν

ἔπερνε καὶ τὸν ἐπήγαγεν εἰς τὸ σπήτιν του. Καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέρα ἀκόμη ὅσοι ἐσήμωσαν σιμὰ εἰς τὸν γαλὸν εἰς τὴν μερὰν τοῦ κάστρου ἕως εἰς τὴν Ἀπάνω Μερὰν, ὅπου ἐπήγαν πολλοὶ οδοὶ νὰ ἰδοῦν· ταῖς ξέραις ὁποῦ ἐβγήκαν ὅζω στὴν στερεὰν λογιζόμεντας πῶς νὰ ἦναι τίποτις ἄλλο, καὶ ἄλλοι ἐπήγαν οδοὶ νὰ εὔρουν ψάρια ὁποῦ ζωντανὰ, καὶ ἄλλα ψοφισμένα, καὶ ὅσοι ἐσίμωσαν κοντολογίης χαμηλὰ εἰς τὴν ἄμμον, ὅλοι ἀπόθαναν· καὶ ὅσοι ἦταν παράνω, ὁποῦ καὶ αὐτοὶ ἐπήγαγον, ἐραθύμησαν καὶ ἐβόησαν τὴν ἡμέραν αὐτὴν πολλὰ πρόβατα καὶ βόδια, καὶ πάσα ἄλλης λογίης ζῶον, ὁποῦ νὰ εὐρίσκετον τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀκόμη καὶ [τὰ] ὄρνιθα καὶ πέρδικες, καὶ ἄλλα πολλὰ πουλιὰ ἄγρια καὶ ἡμερα ἐψόφησαν. Καὶ ἀκόμη εἶπαν πῶς ἐπίασαν καὶ κουνάδια καὶ ἦτον τυφλωμένα ἀπὸ τὴν βρώμαν, καὶ εἰς ὀλίγην ὄραν πῶς ἐπέρνα ἡ τυφλάγγρα, καὶ ἐφῆναν καὶ ἐφευγαν.

Καὶ ἔτι τὴν ἐρχομένην τετράτην, ὁποῦ ἦτον δευτέρη τοῦ Ὀκτωβρίου ἐφάνησαν δύο ξύλα ἰδικὰ μας, καὶ ἤρχοντα ἀπὸ τὴν Ἀμοργὸν, καὶ τὴν πέμπτην ταχὺ ἦρθεν τὸ ἕνα εἰς τὴν Ἀπάνω Μερὰν, καὶ εἶπασί μας πῶς τὴν νύκτα ἔπεσαν σημὰ εἰς τὸ κακὸν ἐκεῖνο, καὶ τὸ ἄλλο ξύλο, καὶ ἐραθύμησαν ὅλοι τος, καὶ παρ' ὀλίγον ἐχάνοντα· μὰ ἡ χάρις τῆς Παναγίας ἐβέλησεν καὶ ἐβοήθησεν τοῦ ἐνὸς ξύλου, καὶ ἐσηκώθη ἕνας, καὶ ἐτζιμάρησεν καὶ ἔτσι ἐλαργήρησεν ἀπὸ τὸ κακὸν, καὶ ἔβαλε καὶ κρασὶ τῶν ἄλλονων εἰς τὰ ρουθύνια καὶ ἐσυνήφεραν. [Αὐτοὶ] δὲν ἐκατέχασιν τί νὰ ἐγένινεν ἡ κουσέρβα τος, καὶ ἔλεγον πῶς νὰ ἐξορίστησαν εἰς κἀνέναν

νησί. Ἀλλὰ ἀκούσατε, χριστιανοὶ μου, τί ἐπαθαν οἱ ταλαίπωροι. Περᾶσαντες ὡς τρεῖς τέσσαρης ἡμέραις τὸ ἴδαν ἀπὸ τὴν Νιὸν μὲ τὰ ἄρμενά του καὶ ἔλεγον πῶς εἶναι καλὰ οἱ ἄνθρωποι μέσα, ἀμὴ ἀπὸ τὴν μπονατζία δὲν μπορεῖ νὰ σημώσῃ εἰς κάμμειαν γῆν· μὰ ἔτσι πάλιν ὡσάν τὸ ξανατίδαν καὶ μία καὶ δύο μὲ τὰ ἄρμενα, καὶ νὰ μὴν κάμνη δρόμον ἐλόγιασαν πῶς νὰ μὴν ἔχη ἀνθρώπους μέσα, καθὼς ἦτον καὶ ἡ ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἦτον ὅλοι νεκροὶ. Λοιπὸν ἐπήραν οἱ Νιύταις μίαν μικρὴν βάρκα καὶ ἐπήγαν οδοὶ νὰ βεκουπεράρουν τὸ ξύλο, τὸ ὁποῖον ἐκάθουον ἀπάνω εἰς τὸν ἀκίσσηρα, ὡσάν νὰ ἦτον στὴν στερεὰ. Καὶ ἔτι σημόνοντας δὲν ἐποκοποῦσαν νὰ ἔμπουν μέσα, πλὴν ἐποφάσισαν καὶ ἐσήμωσαν· καὶ πηγαίνοντας νὰ ἔμπουν μέσα, τί λογιζέτε, χριστιανοὶ μου, καὶ ἴδανε; ὦ τῶν θαυμασίων σου δέσποτα! ἐννεὰ νομάτη . . . . καὶ ἦτον ὅλοι ἀποθαμένοι μὲ φοβερὸν θάνατον. Εὐρέθησαν οἱ ταλαίπωροι καὶ μένοι, προσιμένοι· τὰ κεράλια τους ἦτον γοντρά ὡσάν σταμνία, αἱ γλῶσσαις τους ἦτον ὅζω πετασμέναις μίαν σπιθαμὴ, καὶ καθένας ἀπὸ ἐκείνους ἐβόησεν τὸ ἀργάνι τοῦ ξύλου ποῦ ἔκανε, ἤγουν ἄλλος τὸ τιμόνι, καὶ ἄλλος τὸ ξάρτι, καὶ ἔτσι τοὺς ἐπήραν τοὺς ἐλεεινοὺς, καὶ ἐπήγαν τῆς ἕξων εἰς τὴν Νιὸν, καὶ τῆς ἔθαψαν, καὶ τὸ γομάρι τους, τὸ ἐπούλησαν ἐκεῖ, καὶ ὕστερα ἔφεραν τὸ μαντάτο εἰς τὰ σπήτιά τους.

Τὸ λοιπὸν, εὐλογημένοι μου ἀφροαταί, ἐκαταλάβετε τί κατὰ ἴδαμεν ἐμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ· διατὶ τὸ τόσον κακὸν ὁποῦ ἐγένινεν ἐδῶ ἐλόγιασαν· εἰς τὰ ἄλλα νησιά πῶς μονηταροῦ νὰ ἐχάθημεν· καὶ μάλισα

θεωροῦντας τὸν τόσον κίσσηρα ὁποῦ ἦδγεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπήγαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐλόγιασαν πῶς τὸ νησί μας νὰ ἐβούλησε, καὶ ἔπλευσε ὁ κίσσηρας, ὁποῦ κατέχουν πῶς εὐρίσκετο ἀπάνω σὺ νησί μας.

Καὶ ἔτσι καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀκούγοντας τὸ τόσον κακὸν, καὶ θεωρόντας καὶ ἐκεῖ τὴν θάλασσα ὁποῦ ἐπλήθυνε καὶ μάλισα εἰς τὴν Τίαν, καθὼς μᾶς εἶπαν, ἐβρίξεν ἕναν καρὰβι ἐξω μὲ τὰ σιδερά τρυ. Τὸ λοιπὸν περάσαντας ἀπὸ τὴν τρομερὴν κυριακὴν τρεῖς ἡμέραις ἦρθεν μία βάρκα ἀπὸ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Κρήτην, καὶ ἔμαθε κάθε ὑπόθεσι δίδοντας τα διὰ γράφου οδοὶ νὰ τὰ ἴδῃ αὐτὸς ὁ γενεράλης, τὰ ὅσα καὶ ὅτι ἐγέναν, καὶ ἔτσι ντελόγιο ἐσρέψασιν οδοὶ νὰ ὑπᾶν τὸ μαντάτο, καθὼς ἡ ὑψηλότη του ὠρίσε.

Ἢ δὲ φλέγα αὐτὴ δὲν ἐσκόλαζε, μὰ πάντα ἐβγάζε ὡς δέκα δώδεκα φοραῖς τὸ μερόνυκτο· καὶ ἔφερνε καὶ καθεν ποῦ ἤθελε φουὰ ἀγεράκι ἀπ' ἐκείνην τὴν πάντα, ἤγουν βορὰς ἡ γεγαλάκι, ἤφερνε τὴν βρώμα ὡσάν πρῶτα. Καὶ εἰς τῆς τέσσαρης τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡμέρα παρασκευῆ, ἐπήραν πάλε οἱ ἱερεῖς μας τὰς ἀγίας εἰκόνας, καὶ ἐκλούθησεν ὅλος ὁ λαὸς καὶ ἐπήγαν μέσα σὺ ἀκροτῆρι εἰς τὸν Ἀργάγγελον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπήγαν εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον εἰς τὸ Μαυρο Πάγιδι, καὶ ἐκεῖ εἶδαν τῆς κισσήρους, ὁποῦ εἶχεν ἡ θάλασσα εἰς τὴν ρίβα φερμένους, ἐβγαρμένους ἀπ' ἐκείνην τὴν φλέγα, καὶ ἐπιάναν τῆς, καθὼς μοῦ εἶπαν, καὶ τῆς ἐσκίζαν, καὶ ἐβρωμοῦσαν μέσα ὡς τῆς ἐσκίζαν, καὶ ἐπιάναν τῆς, καθὼς μοῦ εἶπαν, καὶ ὡς μπόλμπερη, καὶ ἐθαυμάζουον τὸ ἅπαντες εἰς τὴν ἀσπράδα ὁποῦ αὐτοὶ εἶχασιν. Εἶπασίν μου πῶς ἦτον κίσσηρας μεγάλος ὡσάν ἐμισθὴ βρεῖλα, καὶ πῶς

τόσον ἦταν τριβασμένος μέσα εἰς τὸν γιανθό, ὅπου ἐβρίσκταν ἀπάνω πέτραις καὶ δὲν ἐβουλοῦσα· καὶ εἰς κοντολογία, κατὰ τοῦ μου ἴπαν, καὶ ἤθελε δοκιμάσει τινας νὰ πέση ἀπάνω, λογιᾶζω πῶς δὲν εἶχεν βουλήσει, ἀλλὰ νὰ περπατῆ ἀπάνω ὡσάν εἶν στερεά.

Περίσσα πράγματα ἴδαμεν ἡμεῖς οἱ ἄθλιοι, εὐλογημένοι μου ἀκουάται, ὅπου ἐγὼ ὅπου τὰ ἴδα δὲν κατέγω νὰ τὰ εἰπῶ, καὶ πῶς μᾶλλον ἢ ἀφεντιά σας νὰ τὰ πεισεύσετε· πλὴν παρακαλῶ σας νὰ μοῦ δώσετε ἀκίμη ὀλίγην ἀκούασι διὰ νὰ εἰπῶ καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Καὶ λέγω τῆς ἀφεντιάς σας πῶς ἤκανε τόσαις μπονάτζαις ὅπου δὲν τὸ θυμοῦντο οὐδέτινας, δὲν κατέγοντας ἡμεῖς τὴν αἰτίαν ἀπὸ τί ἦτον. Εἰς τὴν ὅπου μὲς ἐπανέβη καὶ ἐτοῦτο ἓνα κακὸ μεγαλώτατον· ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν ἔχομεν μῆτε ἀλογούλους, μῆτε νὰ ἀλῆθωμεν χωρὶς ἀνεμον. Τὸ λοιπὸν κἀνοντας τόσαις μπονάτζαις, καὶ μὴν ἠμπορῶντας οἱ μύλοι μας νὰ ἀλέσουν ἐπέσαμεν εἰς μεγάλη πείνα, καὶ ἐπερνοῦμεν μὲ μαγέρεμα μόνον καὶ μὲ ὅ,τι ἄλλο ἠθέλαμεν ἐμπορεῖ ὅσον ὅπου ὁ θεὸς ἠθέλησεν καὶ ἤκαμεν ἀνεμον, καὶ ἐλέσαμεν καὶ ἐχορτάσαμεν καὶ τὸ ψωμί. Καὶ ἐπαρακαλοῦμεν τὸν μεγαλοδύναμον θεὸν νὰ κἀνῆ ὅλο γαρμπίνους, ἐπειδὴ τίνα ἠθέλεν κάμει, ὡς ἀνωθεν εἶπαμεν, ἢ τραμμουντάνη ἢ γρεγαλάκι ἐφερνε βρώμα περυστῆ, καὶ ἐγαλυῶντα καὶ τὰ γρόσια, καὶ ἐγίνοντον, ὡς ἀνωθεν εἶπαμεν, καὶ μόνον τὸν κόπον τος ἔχοναν ἐκεῖνοι ὅπου τὰ ἔσπριζα καὶ τὰ ἐπάστρευαν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ τὴν βρώμα ἐγίνοντα ὡσάν καὶ πρῶτα.

Καὶ ἐπέρνα ὁ Ὀκτώβριος καὶ πάντα ἤβγαζε ἡ φλέγα ὀλίγον καὶ ἐλαφρόν· καὶ ἐσυνέπαυσαν οἱ σεισμοί, καθὼς προείπαμεν. Εἰς δὲ τὰς εἰκοσιεξή του Ὀκτωβρίου ἔρχησαν πάλι οἱ σεισμοί, καὶ ὅσον ἐπέρνα ὁ καιρὸς, τόσον ἐκρесеράσι. Καὶ ἀκούσετε πάλιν, χριστιανοί μου, τί μᾶς ἐπανέβη τὸν ἀμαρτωλῶν, ἐπειδὴ καθὼς εἶπαμεν, καὶ ἐπέρασε τόσος καιρὸς καὶ νὰ μὴν σπῶσῃ πολλά ὑψηλά, καθένας ἔλεγεν πῶς ὅσον πάγει ὁ καιρὸς, τόσον ὀλιγοσεύει καὶ ἐπήγαιναν ἐκείνην τὴν ἡμέραν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐξευγάριζαν τὰ χωράφια τὸς χωρὶς κάμμιαν ἐγνοίαν. Καὶ εἰς τὰς τέσσαρτης τοῦ Νοεμβρίου ἡμέρα δευτέρα, ἀνατέλοντος τοῦ ἡλίου, οἴμοι! οἴμη! χριστιανοί μου, καὶ πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; ἀλοίμονον, χριστιανοί μου, καὶ πῶς νὰ τὸ ἀκούσετε; βαθαί εἰς ἡμᾶς τὴν ἀμαρτωλούς! ὦ θεέ, ἀληθινά σου τὰ ἔργα, καὶ δικαία ἡ κρίσις σου, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ ἀνεξιχνίαστα τὰ κρίματά σου ἀλοίμονον, χριστιανοί μου καὶ τί ἡμέρα ἐξημέρωσε διὰ τ' ἡμᾶς! ἡμέρα ὀργῆς, ἡμέρα θλίψεως καὶ σενωχωρίας καὶ ἀνάγκης, ἡμέρα σκότους καὶ γνῆφου. Ἀδυνατεῖ πᾶν σῶμα ἀνθρώπου νὰ εἰπῆ καὶ νὰ σανερώσῃ τὸν κλαυθμὸν καὶ ὀδερμὸν ὅπου εἰς μᾶς ἐγίνεν.

Τότες λοιπὸν ἐσῆκωσε ἓ.α νέφος μεγάλον καὶ ὑψηλὸν ὡσάν καὶ τῆς κυριακῆς καὶ πάραυτα ἔπεσεν κάτω. Ἐκραζὸν μεγαλοφῶνως ὅλοι οἱ χριστιανοὶ τὸ, κύριε ἐλέησον. Πάραυτα ἐπλήθυνεν ἡ θάλασσα καὶ ὅλοι μας ἐτρομάξαμεν. Ἐπεσεν ὁ κἀπνὸς ὡσάν ἀνεφάλον εἰς τὴν ἀπάνω Μεράν καὶ ἔως τὸν Κλοῦμπο, καὶ ἀπόθαναν εἰς τὴν μερὰν ἐκείνην ἔως· εἴλοσι ἄνθρωποι, ἢ δὲ ἐκεῖνοι ὅπου ἐραβῆθησαν οὐκ ἐξέσι

δυνατὸν διηγῆσασθαι. Ἐπεσαν πίμυτα εἰς τὴν γῆν· ἔχοναν τὰ βουθούνια τος μέσα εἰς τὰ χῶματα. Ἀφνίδια τῶν ἐπανέβη τὸ τόσον κακὸ, ἐκεῖ ὅπου ἐκάναν τὰ χωράφια τους καὶ ἐσπέριαν κριθάρι οὐδιὰ νὰ ζήσουσι τὸν ἐρχόμενον χρόνον· ἀφνω ἀπίβαναν οἱ ταλαίπωροι, καὶ ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ βόδια ὅπου εἶχαν ζεμέναν, καὶ ἔκαναν ζευγάρι, καὶ αὐτὰ ἐξέψυξαν, καὶ ὅσα ἄλλα ζῶα λιανὰ καὶ γοντρά ἐκεῖ εὐρέθησαν· ὅλα ἐκεῖ ἐχάθησαν, ὁμοίως καὶ τὰ ἄγρια πουλιὰ, καθὼς πρῶην πύμπολλα καὶ περισσὰ ἐψόφησαν, καὶ ἐπερίλαβεν ἅπαντας φόβος καὶ τρόμος εἰς τὴν μέγα κακὸν, ὅπου ἐγένηκε εἰς μίαν ὥρα μὲς εὐβροσῆ καὶ ὀλιγώτερη.

Τοῦτα ὅπου ἐγίναν ἐκεῖ ἀπάνω, τὰ ἐμάθαμεν ἡμεῖς ὕστερα, καὶ πολλὰ ἐπικρανοῦμεσαν, μὴν τύχη καὶ κάμμιαν φορὰν εἰς ἡμᾶς. Ἐφῆκαν τοὺς τοῦτους λοιπὸν ἔως τὸ βράδυ, καὶ τότες ἐπῆγαν οἱ ἱερεῖς καὶ τῆς ἔλαψαν, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὅπου ἴδαν ἐτρελάθησαν, καὶ διαβάζοντάς τῆς οἱ ἱερεῖς, ἐγίναν ὡσάν πρῶτα καὶ ἐδόξασαν τὸν μεγαλοδύναμον θεὸν τὸμπιούντα τοιοῦτα παράδοξα.

Καὶ ἔττι ἐπέρασε ἡ αὐτὴ ἡμέρα, καὶ πλέον δὲν ἐβγαλε, καὶ τὴν τρίτην ἴδαμεν καὶ ἐφάνη ὀλίγον καὶ ἔτσι ἔκανε καὶ ἐπέρασεν ὁ αὐτὸς μῆνας, καὶ ἐμπαίνοντας ὁ Δεκέμβριος ἔρχησαν πάλι καὶ ἐδυνατόναν οἱ σεισμοί· καὶ τὸ ἀπυσπέρα τοῦ ἀγίου Νικολάου εἶπαν πῶς νὰ ἐσῆκωσεν πάλι, ἐπειδὴ εἶδον τὴν θάλασσα ὅπου ἐπλήθυνε, καὶ τὸ ταχὺ ἐθαυματούργησε ἡ χάρις τοῦ ἀγίου, ὡσάν καὶ πρῶτα ὅπου ἐθαυματούργησε, καὶ ἴδαμεν τὴν θάλασσα καὶ ἐμέρωσε καὶ ἐγίνεν ὡσάν πρῶτα· ἐπειδὴ ἀπόσταν

ἦφεν αὐτὴ ἡ φλέγα ἐφαίνοντον ἡ θάλασσα τριγύρου εἰς τὸ νησί· τότε κόκκινη, τότε πράσινη καὶ μελανή, καὶ μάλιστα ἐκεῖ σιμὰ εἰς τὸ κακὸ ἐφαίνοντα ἡ θάλασσα ἐκατὸν λογιῶν.

Τὸ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἀγίου Νικολάου τὴν ἡμέραν ἐμέρωσεν καὶ ἡ θάλασσα, καὶ ἔπαυσαν καὶ οἱ σεισμοί, καὶ ἐνεπαύθη ἡ καρδιά μας ὀλίγον ἀπὸ τὰ τρομερὰ πράγματα ὅπου ἴδαμεν καὶ ἐλέγαμεν πῶς νὰ ἐσκόλασε ἡ φλέγα καὶ δὲν θέλει ἐξγάλει πλέον, ἀμὴ πάλι εἰς τῆς εἰκοσι τοῦ αὐτοῦ Δεκεμβρίου ἐξανάρχισεν καὶ ἐσῆκωσε ὀλίγον καὶ ἐλαφρὸν, καὶ ἔτσι ἔκανε κάμποσον καιρὸν, καὶ πάλιν ἐσκόλασε, καὶ ἐγροικούντα καὶ σεισμοὶ τότε καὶ τοῦ καὶ ὀλίγον καὶ ἐλαφροί· καὶ ἄλλοι τῆς ἐγροικούσαν, καὶ ἄλλοι δὲν τῆς ἐνοοῖδασι.

Καὶ ἔτσι ἐπέρνα ὁ καιρὸς, καὶ ἦρθεν καὶ ὁ ἄλλος χρόνος, ἀμὴ τὸ κακὸ δὲν ἐφορτῆζάρησε, ἀλλὰ ἔπαυσεν μόνον ὅτι τοῦ τὸ θωροῦμεν ὀλίγο καὶ ἤφριζε. Λοιπὸν τὸν αὐτὸν χρόνον ὅπου ἐφύρισε, ἐγίνεν ὀλιγὸν κριθάρι, καὶ εἶπαν πῶς δὲν ἐγίνε ἀπὸ τὴν βρώμα ὅπου ἔπερτε εἰς τὸ νησί ἐτοῦτο καὶ εὐχαριστήσαμεν τὸν μεγαλοδύναμον θεὸν εἰς τὰ πάντα.

Τοῦτα ὅλα τὰ ἐγραψα, εὐλογημένοι χριστιανοί μου, διὰ νὰ φαίνονται εἰς πᾶσαν καιρὸν εἰς πολλῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν. Καὶ παρακαλῶ πάντας ἡμᾶς μικροὺς καὶ μεγάλους νὰ ἔχετε πάντα εἰς ἐνθύμησιν ὅλα τοῦτα ὅπου ἐγίναν διὰ τὰς ἀμαρτίας πάντων τῶν κατοικούντων ἐν τῇ νήσῳ Σαντορήνῃ, καὶ μηδὲν σᾶς πλανέσῃ ὁ διάβολος, χριστιανοί μου, νὰ λέγετε, ὡσάν καὶ τώρα τὸ εἶπαν μερικοὶ, πῶς δὲν ἐγίνεν ἐξ ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ πῶς εἶναι φλόγα

καὶ ἦν ἐκεῖ ἀγάπη καὶ ἐξεθύμανε. Μὴ δὲν πλανηθῆτε, χριστιανοί μου, νὰ πέσετε εἰς τοιαύτην ἀπίγνωσι, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμῶσθε πάντα πῶς τοῦτα τὰ θαύματα τὰ ἐδείξεν ὁ θεὸς μετ' οἰκονομίαν καὶ εὐσπλαγγίαν ὁδία νὰ μᾶς κλέσῃ εἰς μετάνοιαν, ἐπειδὴ δὲν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφήν καὶ μετάνοιαν. Αὐτὸς, χριστιανοί μου, μᾶς ἐδείξεν τὸν βρῶμον τῆς κολάσεως, αὐτὸς ἐδείξεν καὶ τὴν εὐωδίαν τοῦ παραδείσου. Καὶ ἐμεῖς τὸ λοιπὸν ἄς ἰδοῦμεν πῶς εἶναι καλὸν καὶ ἄς τὸ ἀγαπήσωμεν. ἄς ἰδοῦμεν δὲ καὶ πῶς εἶναι τὸ κακὸν νὰ τὸ ξεφύγωμεν. Ἄς ἰδοῦμεν, εὐλογημένοι ἀκραταί, ἐκείνους τοὺς μάρτυρας πόσα αἵματα ἔχυσαν, ἄς ἰδοῦμεν ἐκείνους τοὺς ὁσίους πόσον ἐκακοπάθησαν καὶ ἐβασανίσθησαν ὄχι διὰ ἄλλο παρὰ μόνον ὁδία νὰ ἀπολαύσου τὴν εὐωδίαν τοῦ παραδείσου. Καὶ ἐμεῖς ἂν θέλωμεν τὴν ἀπολαμβάνομεν ἐν εὐκολίᾳ, ἐπειδὴ δὲν ζητᾷ ὁ θεὸς ἀπὸ μᾶς ἄλλο παρὰ μόνον νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ πράττωμεν ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ἐδιδάξαν καὶ ἐνουθέτησαν οἱ διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας μᾶς· νὰ μὴν φθονοῦμεν τοὺς ὁμολητοὺς μᾶς χριστιανούς· νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην ἀλλήλους μᾶς, ὅτι ὁ θεὸς ἀγάπῃ ἐστὶ καὶ ὁ μένει ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ. Καὶ ἂν τύχη καὶ κάμμιαν φορὰν καὶ πέσωμεν εἰς ἀμαρτίαν πᾶραυτας νὰ τρέχωμεν εἰς τοὺς πνευματικούς· νὰ ἐξομολογώμεσθαι, καὶ δέχεται ὁ θεὸς τὴν μετάνοιάν μᾶς· καὶ μήμπα νὰ λέγωμεν, χριστιανοί ἀδελφοί μου, ὅτι ἄς κἀνωμεν ἀμαρτίας, καὶ εἰς τὰ ὑπερὰ μᾶς θέλωμεν μετανῆσαι· ὄχι παρακαλῶ σας, ἀδελφοί μου χριστιανοί, διότι δὲν γνωρίζομεν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μᾶς· δὲν

ἐξεύρομεν πότε μᾶς θέλει ἐπανέσθῃ ὁ θάνατος ὡσάν ἄγριος λέων. Δὲν θυμᾶσθε πόσοι ἀπέθανον ἔξαφνα; πόσοι ἐξεψύχθησαν ἀνέτοιμοι, πόσοι συντυχαίνοντας καὶ λέγοντας ἐκοιμήθησαν θάνατον αἰώνιον; διὰ τοῦτο λοιπὸν χρεωστούμεν καθημέραν νὰ μετανοοῦμεν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ ἐτοιμαζώμεσθαι διὰ νὰ τύχωμεν καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ εἶπεν ὁ ἰσχυρὸς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Περὶ τῆς χρήσεως καὶ καταγρήσεως τῶν γυναικείων περιστηθίων (corsets).

Εἶναι ὠραῖον καὶ κομψότατον πρᾶγμα ἡ λεπτότης τῆς μέσης καὶ τοῦ ἀναστήματος ἢ εὐθύτης εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον. Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο ἄνευ κινδύνου τῆς υγείας, αἱ μητέρες πρέπει νὰ περιετέλλωσιν ἐκ τῆς τρυφεροτέρας ἀκόμῃ ηλικίας των τὰ σώματα τῶν θυγατέρων των, δι' ἀπαλῶν καὶ ἐλαφρῶν κατ' ἀρχὰς περιστηθίων. Οὐχ' ἦσαν ὅμως πρέπει νὰ γίνεσθαι προσοχὴ μεγίστη μήπως τὸ περιστηθίον ἐνοχλεῖ κατ' οὐδένα τρόπον τὸ κοράσιον, καθότι τίποτε οὐχὶ μόνον ἡ υγεία αὐτοῦ βλάπτεται οὐσιωδῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίπλασις αὐτῆς λεπτότης κατατᾶ δυσανάλογος, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ὀχρώτητα ἀνάμοσος δίδει, καὶ τὰς κινήσεις τοῦ σώματος καθιστᾷ βραδείας καὶ νωθράς. Εἰς τὸν φωτισμένον κόσμον ὅπου τὸ νῦν γυναικεῖον ἐνδύμα πρὸ πολλοῦ ἤδη εὐρίσκειται ἐν χρήσει, τῶν νεανίδων τὰ ἀναστήματα κατατᾶσιν ἀνεπισημῶς λεπτά, εὐθέα, κομψὰ καὶ εὐκίνητα, καθότι ἐνῶ εἰς τὰ σπᾶργανα αὐτῶν εὐρίσκονται ἀκόμη τὰ κοράσια, θλίβουσιν ἐπιτηδείως καὶ

ἀνενοχλήτως τὰ ἀπαλὰ καὶ τρυφερὰ σώματα των διὰ τῶν περιστηθίων, καὶ δίδουσιν εἰς αὐτὰ τὴν καλητέραν τάσιν. Μ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλην αὐτὴν τὴν συνεχὴ καὶ βαθυμῆδον γενομένην τῶν περιστηθίων χρῆσιν, ἡπάργουσι σώματα ἄτινα ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς των δὲν εἶναι τοιαύτης καταθλίψεως ἐπιδεικτικά. Τὰ σώματα λοιπὸν αὐτὰ δὲν πρέπει παντελῶς νὰ καταπιεζῶνται ἀλλὰ νὰ περιετέλλονται διὰ περιστηθίων τοιούτων, ὡς νὰ μὴ προξενῆται ἡ παραμικρὰ εἰς αὐτὰ στενοχωρία. Ἐν γένει δὲ τῶν περιστηθίων ἡ χρῆσις πρέπει νὰ γίνεσθαι μετὰ μεγίστης μετριότητος καὶ προσοχῆς.

Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι νεωστὶ εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν ἐμββαίνουσι, τὸ γυναικεῖον φύλον πρέπει πολὺ νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τῆς χρῆσις τῶν περιστηθίων. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ περιστηθία δὲν ἦσαν παντελῶς γνωστὰ, καθὼς δὲν ἦσαν ἐπίσης γνωστὰ καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη. Τὰ σώματα τῶν γυναικῶν ἀγῆνοντο πάντοτε εἰς τὴν διάκρισιν τῆς φύσεως, καὶ ἐπροχώρουσαν ἐπομένως ἄνευ οὐδενὸς προσκόμματος πρὸς τὴν παχύτητα, διὸ καὶ εἰς πολλὰ τῆς Τουρκίας μέρη τοσοῦτον συνήθης ἦτον τῶν γυναικῶν ἡ παχύτης, ὥστε ἐθεωρεῖτο γενικῶς ὡς ἐν τῶν πρωτίτων τῆς ὠραιότητος χαρακτηριστικῶν.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἡ μᾶλλον μετὰ τὴν στερέωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ γυναικεῖου φύλου τὰ ἐνδύματα καὶ οἱ σολισμοὶ μετέβλησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθὼς καὶ τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἢ χρῆσις λοιπὸν τῶν περιστηθίων ἤρχισε νὰ παρ-

εἰσάγεται εἰς τὰς πρωτίτας Ἑλληνικὰς πόλεις μετ' ἐπισημὴν ὀρμὴν καὶ πρόδου. Σώματα παντελῶς ἐλευθερὰ πρύτερον καὶ παντελῶς μὴ αἰσθανθέντα τὴν παραμικρὰν στενοχωρίαν, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐθλίβησαν αἴφνης ὥστε ἡ βία αὐτῆς θλίψεως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιφέρῃ ἀσθενείας διαφόρους καὶ ἐπικινδύνους, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου μέρους οὐδ' εὐκίνησιαν, οὐδὲ κομψότητα κάμμιαν ἐδίδεν εἰς τῶν γυναικῶν τὰ σώματα, καθότι ὑπὲρ τὸ μέτρον γενομένη, καὶ δυσανάλογον λεπτότητα καθίστα ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος μέρη, καὶ εἰς τὸ βᾶδισμα καὶ εἰς τὰς κινήσεις ὅλας ἐδίδε στενοχωρίαν. Μ' ὅλα ταῦτα τίποτε τῶν περιστηθίων τὴν πρόδου νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ μετριάσῃ δὲν ἤμπορεσε. Πολλὰ τῶν Κυρίων μᾶς ἐξηκολούθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν πάντοτε τὴν υπερβολικὴν αὐτῶν χρῆσιν. Ἀλλὰ τὸ χεῖρισον εἶναι ὅτι ἡ χρῆσις αὕτη δὲν λαμβάνει ἀρχὴν εἰρῆναι εἰς τὴν ἔσθῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ηλικίαν, χωρὶς παντελῶς νὰ προετοιμασθῶσι καὶ νὰ συνειθίσωσιν εἰς τοῦτο τὰ σώματα τῶν κορασιῶν τρυφερότερα ἀκόμῃ ὄντα.

Στηθικοὶ πόνοι, δύσπνοια, παλμοὶ εἰς τὴν καρδίαν, χαννότης καὶ νωθρότης εἰς τὰ σωματικὰ ὄργανα, δυσπεψία ἐνοχλητικὴ, ἀταξία καὶ ἀνωμαλία εἰς τὸ ἀνάστημα, καὶ ἐπὶ τέλους ἀσθενεῖαι τοῦ πνεύμονος, ἰδοὺ ὅποια εἶναι τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, ἄτινα προκύπτουσιν ἐκ τῆς υπερβολικῆς τῶν περιστηθίων καταθλίψεως, ἀφίνομεν δὲ εἰς τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐκθέσωσιν εἰς τὰς κυρίας μᾶς λεπτομερέτερον καὶ ἐπιστημονικώτερον ὅλα τὰ ἐκ τῶν καταθλιπτικῶν τούτων περιστηθίων προερχόμενα κακά.

Εχθροὶ τῶν περισηθίων δὲν εἴμεθα. Δὲν δυνάμεθα βεβαίως εἰμὴ ν' ἀναγνωρίζωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὸ ἕλεος τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ γυναικείου ζολισμοῦ, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τὸ σῶμα τῶν εὐάρετον ἐμποδίζει συνθηεῖας δυσάρετους, προσενεῖ εἰς τὸ βάλισμα κομψότητα, καὶ ἀναπληροῖ οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ νέα κοράσια τὰς σωματικὰς γυμνάσεις, αἰτινες πάτη ξέναι εἶναι εἰς αὐτὰ, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστ' ἀρχίσασμεν τὸ ἄρθρον μας ἀπὸ προτερήοντες τὰς μητέρας εἰς τὸ νὰ συνθεῖζωσι βαθμηδὸν τὰ κοράσιά των εἰς τὴν χοῆσιν τῶν περισηθίων ἐκ τῆς τρυφεροτέρας αὐτῶν ἡλικίας. Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ μ' ὅλον τοῦτο νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὰς Κυρίας μας ἐνταῦθα, ὅτι εἰς μεγίστην ἀπάτην εὐρίσκονται, νομιζοῦσαι, ὅτι προσθεττοῦσι νέαν χάριν εἰς τὰς χεῖρας των, ὅποταν καθίσωσι διὰ περισηθίων καταθλιπτικῶν τὰ σώματά των καταζήρα καὶ ἀναρμόσως λεπτά· ὑγεία καὶ ὠραιότης εἶναι δύο προτερήματα γενῶς συνδεδεμένα, ὅποταν ἡ ὑγεία πάσχη ἡ ὠραιότης δὲν δύναται εἰμὴ νὰ μαρανθῇ, καὶ ὅποταν τὸ καταπιεστικὸν περισηθίον κατασφύρει τὴν ὑγείαν εἰς τί δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἢ ἐπίπλασος; καὶ βιαία λεπτότης, τὴν ὁποῖαν δίδει; μέση εἰς ἄκρον τεθλιμμένη καὶ λεπτή εἶναι τοσοῦτον ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος μέλη δυσανάλογος, ὡς εἰς πολλὰς γυναικῶν φαίνεται ὅτι διαχωρίζει τὸ σῶμα εἰς δύο διακεκριμένα μέρη· ἐκτὸς τούτου τὸ ἀνάστημα χάνει ὑπὸ τὴν βάρβαρον τῆς φαλαίνης καὶ τοῦ γάλυδος κατάθλιψιν, τὴν εὐκινήσιαν καὶ τὴν φυσικὴν ἀπλότητα, αἰτινες τοσαύτην δίδουσι χάριν.

Ἄν τίποτε ἐκ τούτων δὲν δύναται νὰ

κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὰς κυρίας μας, ἀεῖ ἔχωσι τούλαχιστον αὐταὶ κατὰ νοῦν πάντοτε ὅτι μεγίστη εὐδύνη ἐπίκειται εἰς αὐτὰς διὰ τὴν ζῶην, τὴν ὁποῖαν θέλουσι δώσει εἰς τὰ τέκνα των! Δὲν (έλουσι τῆς φρονηθῆ μήπως τοῖς μεταδώσωσιν ὑγείαν ἀδύνατον καὶ ἐπισφαλῆ; καὶ μητέρες δαπανῶσι τὸν ὠραιώτερον τῆς ἡλικίας των καιρὸν εἰς τὸ νὰ περιποιῶνται τὰ τέκνα των ἀκόμη εἰς τὰ σπάργγνα. Ἄλλ' ἂν διὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν, εἰς τὰς ὁποίας καταδικάζουσιν αὐταὶ ἑαυτὰς, ἐκπληροῦσι τὸ μητρικὸν των χρέος, δύναται τῆς νὰ ἐξαγοράσωσι νὰ διορθώσωσι τῆς κακῆς τοῦ σώματος κατασκευῆς τὸ ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἀφήνουσιν εἰς τὰ τέκνα των ὡς κληρονομίαν;

Παράρτημα τοῦ περὶ ἀεροδρόμων ὀχημάτων ἄρθρου.

Διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ θεωρητικὸν μέρος τῆς ἱστορίας τῶν ἀεροδρόμων ὀχημάτων κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ εἴπωμεν ἐνταῦθα πῶς γεμίζονται μετ' ὕδρον.

Εἰς πολλὰ καθδία στεγανῶς κλεισμένα καὶ πλησίον κείμενα βάλλουσι ῥιπίσματα ἢ ἀποτορευμάτα (κομμάτια πίπτοντα ἀπὸ τὸν τόννον) σιδήρου. Ἐπειτα γύνουσι ἐπάνω θεϊκὸν ὄξυ ἀναμένον μετ' ὕδωρ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀμέσως ἀναλύεται καὶ ὁ μὲν ὄξυγονος αὐτοῦ ἐνοῦται μετ' ὁ σίδηρον, ὁ δὲ ὕδρογονος μένων ἐλεύθερος φέρεται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς μηχανῆς διὰ σίφωνος.

Τὸ δὲ σάφως, τὸ ὁποῖον κρέμεται ἀπὸ τὴν σφαῖραν ἔχον σχῆμα ἀντιβροχίου

σκιαδίου ἀπαντᾷ τὸσφ πλειοτέραν ἀντίστασιν ἀπὸ τὸν ἀέρα, ὅσφ ἔχει πλειύτερον μέγεθος. Ὄθεν συμπεραίνεται εὐκόλως ὅτι ὁ ἀεροδρόμος δὲν κινδυνεύει κατ' αὐδένα τρόπον ὅταν καταβαίνει εἰς αὐτό. Ἐπειδὴ ἢ πρὸς τὰ κάτω φορὰ γίνεται παλλὰ ὀμαλῇ καὶ βραδεία.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

— Μανθάνομεν ἀπὸ ἐφημερίδας τῆς Ἀγγλίας ὅτι ὁ μηχανικός τοῦ Μονάρχου Χώφερ ἐφεύρε μηχανὴν, διὰ τῆς ὁποίας νῆθει πολλὰς κλωσὰς διὰ μιᾶς χωρὶς βοήθειαν ἀνθρώπινης χειρός. Ὁ Ναπολέων εἶχεν ὑποσχεθῆ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων βραβεῖον διὰ τὴν εὑρεσιν τοιαύτης μηχανῆς, οἱ δὲ Ἄγγλοι 70,000.

— Κατὰ τινὰς ἐφημερίδας τῆς Ἑλβετίας τοῦ παρελθόντος Μαρτ. εὐρίσκοντο πλῆθος πτηνῶν ἡμιθινῶν καὶ νεκρῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἑλβετικῆς ἐπαρχίης Soleure, ἐξ ὧν τὰ πλειύτερα ἦσαν κίχλαι. Οὕτε εἰς τὴν πεῖναν οὕτε εἰς τὸ πολὺ ψύχος ἐδυνήθησαν οἱ πραγματογνώμονες νὰ ἀποδώσωσι τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιδημίαν· ἐπειδὴ πολλὰ ἔλαθον διαφόρους περιποιήσεις ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, ἀλλὰ δὲν εὐτύχησαν νὰ διασωθῶσι. Παρατηρήθη ὁμως ὅτι ὁ χαρακτήρ τῆς ἀσθενείας ἦτον μάλιστ' φλόγωσι τοῦ σπληνός. Εἰς ἄλλας τινὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλβετίας ἀνάλογος νόσος ἐπηρεάζει τὰ κατοικίδια ζῶα. Κατὰ τὴν ἰδέαν δὲ καθηγητοῦ τινος τῆς φυσικῆς ἱστορίας τὸ κακὸν προέρχεται ἀπὸ τὰς ὀξέωδεις τῆς γῆς ἀναθυμιάσεις. Πολλοὶ ἰατροὶ ἀπέδωκαν ἤδη καὶ τὴν γρίπαν εἰς ἀνάλογον τινὰ αἰτίαν.

— Τὰ διανεμόμενα πᾶσαν ἡμέραν ἐφημερίδων διαφόρων ἐπισφράγιζα (timbrés) φύλλα εἰς τὴν πόλιν τῶν Παρισίων καὶ ἀναχωροῦντα ἐκείθεν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀνέβησαν ἐσχάτως εἰς 96,600.

— Πολλοὶ τῆς ἀρχαιότητος φίλοι συνέλαθον τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀνασκαφὰς εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς διὰ νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν παλαιὰν Καρχηδόνα. Ὁ Δουρὸ Δελαμάλ, μέλος τῆς ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, καὶ ὁ συνταγματάρχης Ἄγγλος Grenville-Temple σύστησαν ἐταιρείαν, ἔπου κατέβαλον ἐξ ἡμισείας 20,000 φράγκα διὰ τὰς προκειμένας ἐργασίας, τὰς ὁποίας βέλουσι βάλει εἰς ἐνεργείαν ἅμα λάβωσι τὴν ἄδειαν τοῦ δυνάστου τῆς Τριπλιέως. Ὅλα δὲ τὰ ἐπισημονικὰ ἢ τεχνικὰ ἀντικείμενα μετακομισθέντα εἰς Γαλλίαν θέλουσι μνημοσθῆ ἢ πωληθῆ.

— Κατ' ἔτος σχεδὸν πάντοτε τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων γέλλει εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου σοφοῦς ἄνδρας μετ' ἀπάτην τοῦ καταστήματος διὰ νὰ ἐρευνησῶσι τὴν φύσιν καὶ νὰ προσθέσωσι νέας γνώσεις εἰς τὸ πλοῦσιον τῆς ἐπιστήμης ταυεῖον. Τοῦτο ἐπιτελοῦσι πολλὰ καὶ ἡ ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν, ἡ τῶν καλῶν τεχνῶν, καὶ ἡ τῆς γενικῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυβέρνησις αὐτὴ γέλλει ἐκ διαλειμμάτων μεγάλα πλοῖα εἰς ἀνακάλυψιν νέων τόπων ἢ ἐξέτασιν ἀκριβεστέραν τῶν ἐγνωσμένων ἤδη. Τὸ ὄνομα τοῦ Dumont d'Urville ὑπάρχει γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰς ἐπιστημονικὰς ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης διὰ τὰς μέχρι

τουδε θαλασσοπορινὰς ἀνευρέσεις. Τὸν περιήγητον περιηγητὴν τούτον ἐπέλλει ἐκ νέου ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις εἰς νέον γενικὸν περίπλουον τῆς γῆς μετὴν φρεγάταν Astrolabe καὶ τὴν κορβέτταν Zelai· βέλαι δὲ διαρκέσει ὁ περίπλουος αὐτὸς κατὰ τὸ προσχεδιάσμα τρεῖς τοῦλάχιστον χρόνους.

Ἄλλο πολεμικὸν πλοῖον ἐσάλη ἐσχάτως διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν πρὸς ἀνεύρεσιν ἐτέρου περιηγητοῦ ὄχι ὀλιγότερον τοῦ περισήμου Blossville, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει καμμίαν εἰδήσιν πρὸ πολλοῦ ἡ Κυβέρνησις, καὶ φοβεῖται μήπως ἐπιγίη ἡ ἐφορευθῆ καθὼς ὁ δυστυχὴς Laperouse καὶ τόσοι ἄλλοι ἀτρόμητοὶ φίλοι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν ἐπιστημῶν θαλασσοπόροι.

— Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Εὐρώπης, καθὼς τὰ Παρίσια, ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν τεχνῶν ἐκτίθενται εἰς δημόσιον τόπον κατ' ἔτος διὰ νὰ φαίνηται ἡ γενομένη ἀκαταπαύτως πρόοδος. Ὅλοι οἱ περιέργοι θεαταὶ ἐχουσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ μέτρον τῆς τελειοποιήσεως συγκρίνοντες τὰ περυσινὰ μετὰ τὰ ἐφετινὰ καὶ οἱ ἀριστεύοντες τεχνῖται βραβεύονται ἀπὸ φιλοτεχνιακῆς ἐταιρείας ἢ καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν.

Ἡ κηπουρικὴ δὲν εὐδοκίμει πούποτε τόσον ὅσον εἰς τὴν Βελγικὴν καὶ Ὀλλανδίαν. Ὅθεν ἀπὸ ὅλα τῆς Εὐρώπης τὰ μέρη συνῆλθον κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον οἱ φιλότιμοι κηπουροὶ εἰς τὸ Gand φέροντες

διάφορα φυτὰ εἰς τὴν δημόσιον ταύτην ἐκθεσιν εὐρέθησαν δὲ αὐτὰ 6,000 καὶ ἐκτιμήθησαν ὡς 1,000,000 φράγκων ἀξίας. Μία χαμαιλία (θάμνος) ὠραῖος ἀνοσφόρος ἐπωλήθη 12,000 φράγκα εἰς τὸν Κύριον Rosendael ἀπὸ Βιέννης.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπαριθμῆσιν ἦσαν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου 147 διδάσκαλοι, 1,677 μαθηταὶ καταγραμμένοι, καὶ 470 ἀκροαταί.

— Ἐπωλήθη κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας εἰς Παρίσιους πλουσία καὶ περιφρῆμος βιβλιοθήκη τοῦ **Rosny**. Πολλοὶ φιλολόγοι συνῆλθον ἀπὸ διαφόρους τῆς Γερμανίας γῶρας διὰ νὰ ἀγοράσωσι βιβλία. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀγόρασεν ἡ δημόσιος βιβλιοθήκη ἦτο καὶ τὸ χειρόγραφον τοῦ Θεοδοσιανοῦ Κώδικος, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ σοφοὶ Γερμανοὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ πλειστηριάσωσι κηρύττοντες ὅτι εἶχον αὐστηρὰν παραγγελίαν νὰ μὴ αὐξήσωσι τὴν τιμὴν τῶν βιβλίων, ὅσα ἡ δημόσιος βιβλιοθήκη ἐπαθύμει νὰ ἀποκτήσῃ.

Ἐκ τούτου μανθάνομεν ὡς ποῦ προχωρεῖ ὁ ζήλος τῆς μαθήσεως καὶ τὸ σέβας τῶν ἀληθῶς πεπαιδευμένων πρὸς τὴν μῆτέρα τῆς πρακτικῆς καὶ βιωμελοῦς παιδείας Γαλλίαν.

